

NS Ziņu biļetens

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1078

12.11.2023 (134)

Mihaels Kūniens (Michael Kühnen) Līderība starp Volksgemeinschaft un elitārisms 1. daļa

PRIEKŠVĀRDA VIETĀ: MANA ATZĪŠANĀS

Jā - es dievinu Ādolfu Hitleru!

Viņš bija viens no manas jaunības varoņiem, viņš bija mana dumpinieka dienu vadošā figūra, un viņš joprojām ir apzināta nacionālsociālistiskā revolucionāra paraugs, par kādu es esmu izaudzis!

Ādolfs Hitlers - LĪDERIS! Ne līderis, ne vienkārši aizraujoša vēsturiska figūra, bet LĪDERIS: viņš bija tiem, kam bija ļauts viņu piedzīvot - viņš tāds paliek tiem, kas, uzticīgi viņa politiskajam testamentam, cīnās par nacionālsociālistiskās kustības spožo atdzimšanu!

Ikreiz, kad kāds nacionālsociālists tieši vai netieši pretendē uz Vācijas vai pat kustības jaunā līdera titulu, viņš sastopas ar manu pretestību - kad kāds labi domājošs vācietis vēlas mani tā nosaukt, es to izjūtu kā fiziskas sāpes un noraidu: Kas pēc 1945. gada pretendē sev uz Fīrera titulu, ir augstprātīgs nelietis un apvainojas pret nacionālsociālisma garu un Ādolfā Hitlera piemiņu!

Mūsu kustībā atkal ir organizatoriskie līderi, vadošie biedri, funkcionāri un citi līderi - atkal jābūt un kādu dienu atkal būs NSDAP partijas līderi un nacionālsociālistu kancleri jaunajā Reihā, bet ir tikai viens FÜHRER: ĀDOLFS HITLERIS! Fīrera personībā ideja un partija atrada savu ideālo izpausmi,

personība un mērķis bija identiski. Vācija bija iemiesojusies Fīrera personā, Vācijas vēstures dižākajā cilvēkā un pabeigtajā - starp Fīreru, partiju, nacionālsociālismu un Vāciju vairs nebija nekādu atšķirību. Tāpēc tauta viņam sekoja līdz pēdējai dienai. Ādolfs Hitlers bija likteņa cilvēks:

Pagānu laikos viņu pielūdza kā dievu, viduslaikos - kā dieva sūtni.

Pat mums, jauniešiem, kuri paši vairs nevarējām viņu piedzīvot, nav vajadzīgs jauns līderis: mums ir Ādolfs Hitlers, viņa gars, viņa mantojums, viņa misija! Pēc Ādolfa Hitlera neviens nedrīkst pielīdzināt viņa personu idejai, partijai, Vācijai - tikai šādu unikālu vēstures ģēniju, tikai šādu likteņa vīru izvēlējas Providence un apstiprināja tajā viņa tautas bezgalīgā mīlestība un pielūgsmē. Mēs visi - mazie mantinieki - kalpojam idejai, esam partijas instrumenti. No mūsu rindām var rasties un arī nāks līderi, bet līderis - cilvēks un viņa tituls - mums ir kaut kas svēts. Bēdas tam, kas to pārkāpj!

Kritika? Protams, ka ir kritika: arī Ādolfs Hitlers bija cilvēks, arī viņš pieļāva kļūdas. Tas, ka līderis un partija bija identiski, nozīmēja, ka nepareiza lēmuma gadījumā nebija pretsvara. Turpmākajā tekstā būs daudz kritisku piezīmju. Tas ir nepieciešams un pareizi - nevis lai vēstures priekšā spēlētu viszināmo, nevis lai apkauno fīrera piemiņu, bet lai spētu izvairīties no tādu pašu kļūdu atkārtotības nākotnē.

Visā šajā darbā būs ietverta pamatideja, ka arī līderiem, ka arī topošajam partijas līderim ir jāuzlūko sevi kā rīkus, kā kalpus, kā partijas aģentus: **Partija vienmēr ir taisnība, nevis: Līderim vienmēr ir taisnība!**

Tādējādi mēs varam secināt, ka partijas uzdevuma pielīdzināšana fīrera gribai pat ārkārtējā cilvēka Ādolfa Hitlera valdīšanas laikā izrādījās galu galā postoša. Vai ar šo apgalvojumu mēs aptraipām fīrera piemiņu? Nē! Jo šai visu aizraujošajai, fascinējošajai un veidojošajai personībai bija lemts izaugt līdz šādam visam dominējošam stāvoklim. Pret Ādolfa Hitlera gribu - pret šo gribas ģēniju - nebija pretsvara, nebija korektīva. Ne jau tāpēc, ka viņš tādu nebūtu pieļāvis, bet gan tāpēc, ka tā nevarēja atrast iekšēju attaisnojumu un ārēju apstiprinājumu viņa ēnā. Taču mums vienmēr jāapzinās mūsu vadoņa figūras unikalitāte un izņēmuma raksturs. Viņa nostāja nebija parasta un kā tāda nav priekšzīmīga mums, viņa mantiniekiem! Pats Ādolfs Hitlers savā politiskajā testamentā to ņēma vērā un iecēla reihsprezidentu, reihskancleru un partijas ministru, skaidri nenorādot, kā detalizēti būtu jāiztēlojas viņu darbs un pilnvaras. Taču tas vismaz liecina par FÜHRER amata unikalitātes atzīšanu, uz kuru pēc viņa neviens cits šādā formā nevar un nedrīkst pretendēt!

Vadība nacionālsociālismā tāpēc nav Trešā reiha prakses imitācija, kas

koncentrējās uz izcilu cilvēku Ādolfu Hitleru. Līderība ir jāsaprot jaunā veidā, fīrera princips ir jādefinē no jauna. Tas būs šī darba kodols. Taču mēs atgādināsim arī par dižām nacionālsociālisma vadoņu personībām, kas mums kalpo par paraugu un kurās iemiesojas nacionālsociālisma līderība. Taču mēs sāksim ar pārdomām par FÜHRER, jo tikai viņa vēsturiskā titaniskā figūra padarīja nacionālsociālismu par to spēku, kas devās radīt jaunu pasauli un jaunu laikmetu!

Michae Kühnen

Butzbahas cietums, 27.12. 1985/96 Fīrera gads

LĪDERIS

Vācieši, tāpat kā gandrīz neviena cita tauta, atpazīst sevi savos dižajos vīros, savos vadoņos, un ciena viņus ar kaislīgu degsmi: Ja citas tautas savu identitāti rod spēcīgā un dabiskā nacionālā jūtā, valsts simbolos, nepārtrauktā tradīcijā, valsts vai reliģiskajā etosā, valdošajā dinastijā vai pat konstitūcijā, tad vāciešiem vienmēr ir bijuši tikai viņu vadoņi, kas iemieso Vāciju un padara nacionālo pašapziņu iespējamu pāri visiem traģiskajiem pārrāvumiem, satricinājumiem un šķelšanās, ko izraisīja nelaimīgais vidusslāņa stāvoklis Eiropā un no tā izrietošie kaimiņu iebrukumi un ietekmes.

Lielie vācu viduslaiku imperatori - Otto Lielais un abi Štaufēru imperatori Frīdrihs I. Barbarosa un viņa mazdēls Frīdrihs II, "pasaules izbrīns", kurā Pirmā impērija piedzīvoja savu kulmināciju -, Lutērs, vācu gara atbrīvotājs un vācu standarta valodas radītājs, Frīdrihs Lielais, Bismarks, Otrās impērijas dibinātājs un dzelzs kanclers, tie visi bija vadošie tēli, viņi visi ir kļuvuši arī par mītiskām figūrām, kuru iztēle, godbijība un mīlestība vāciešus pārņem un kuros vācieši atzīst sevi par vāciešiem un Vācija atrod sevi ārpus visām plaisām un dalījumiem!

Ādolfs Hitlers, Trešā reihe radītājs, ir LĪDERIS: ar viņu Vācijas vēsture, kas vienlaikus ir arī vācu fīrera mīta vēsture, ir pabeigta - viņa vadībā Vācija sasniedza savu lielāko varenību, neviens cits nekad nav bijis tik godājams un tautā mīlēts! Ne reiz sasniegtajā vācu tautas varenībā, ne tautas godināšanā fīrers Ādolfs Hitlers nākotnē netiks pārspēts. Tāpēc mēs viņā redzam Vācijas vēstures pilnveidotāju:

Mums - mantiniekiem - nav citas izvēles, kā vien pārņemt viņa darbu, veidot to un piešķirt tam noturību. Fīrera mantojums ir tūkstošgadu Reihe izveide, jauna kārtība, ko veido nacionālsociālisma ideja un kas ir saskaņā ar dabu, jauna augstā kultūra.

Tas dziedinās vācu nacionālās kopienas brūces, lūzumus, plaisas un plaisas, ļaus mūsu tautai dabiski un netraucēti attīstīties: jaunajā Reihā un

nacionālsociālistiskajā idejā Vācija atradīs sevi; arī Jaunajai kārtībai būs vajadzīgi un radīti tās vadoņi. Bet fīrers un fīrera mīts, kurā vācu nācijai vienmēr ir bijis jāmeklē patvērums, lai izdzīvotu kā tāda, saglabātu pašapziņu un vēlmi sevi apliecināt, vairs nebūs vajadzīgs. Par to mēs esam parādā Ādolfam Hitleram un viņa vēsturiskajam un ideoloģiskajam mantojumam, ko viņš mums atstāja pabeigt! Kas un kas ir šis Ādolfs Hitlers mums, kas nesam viņa mantojumu nākotnē?

Valstsvīrs Ādolfs Hitlers piedzima sāpīgajās dienās pēc Vācijas sakāves Pirmajā pasaules karā, tumšajās un necienīgajās 1918. gada novembra sacelšanās dienās, kurās Otrais reihs krita bez slavas. Viņš pats to apraksta savas atzīšanās grāmatas Mein Kampf nodaļā, kas beidzas ar slavenajiem vārdiem: "**Bet es nolēmu kļūt par politiķi!**"

Kādi bija šī politiķa Ādolfā Hitlera mērķi? Visu politisko centienu pamatā bija dzēst kaunu par nodevīgo novembra sacelšanos, kas apzīmogoja Vācijas sakāvi un padarīja to galīgu: "**Vācijas vēsturē nekad vairs nedrīkst būt 1918. gada novembris!**"

Pēc tam, kad Versaļas uzvarētājvalstis, pārkāpjot savus solījumus, nolēma nevis par samierināšanās un taisnīguma mieru, bet gan par Vācijas pazemošanas un pakļaušanas diktātu, Hitlera mērķis paplašinājās, ietverot cīņu pret Versaļu un brīvas un lepnas Vācijas izveidi, kas aptvertu visus vāciešus. Lai tas notiktu, vācu tauta bija jāpārveido par vienotu un nesalaužamu gribas kopienu, īstu Volksgemeinschaft, kurā visas šķiras un grupas atzītu savu dzimteni, par kuru būtu gatavas dzīvot, strādāt un, ja nepieciešams, mirt. Tas bija iespējams tikai tad, ja nācija būtu ne tikai aristokrātisko un buržuāzisko slāņu, kuri vienmēr jutās "nacionālisti", mājvieta, bet arī tad, ja nācija kļūtu par plašas tautas masas un galvenokārt strādnieku mājvietu: Tas kļuva par būtisku **nacionālsociālistiskās Vācijas strādnieku partijas** iekšpolitisko mērķi, ko politiskais līderis Ādolfs Hitlers izveidoja cīņas gados.

Bet, kad vācu tautas gribas kopība uz vācu sociālisma pamata, kas ieguva strādniekus nācijai, bija kļuvusi par realitāti, kad Versaļas diktāts bija pārvarēts un visi vācieši bija atraduši savas mājas VIENĀ impērijā, tad šai impērijai beidzot bija jāizkļūst no traģiskā vidējā stāvokļa, kas to vienmēr bija padarījis par kaimiņu upuri un traucēja dabisku attīstību. Tāpēc šai impērijai bija jāveido Eiropa no centra un jāiegūst pietiekami daudz dzīves telpas, lai vācu tauta spētu sevi pabarot, aizstāvēt savu neatkarību un nodrošināt savu attīstību, nesatricināmu un brīvu!

Tādus mērķus izvirzīja politiķis Ādolfs Hitlers. Lai tos sasniegtu, viņš izveidoja NSDAP. 1933. gada 30. janvārī viņš pārņēma varu. Tagad viņam bija jāpierāda sevi kā valstsvīru!

Tagad runa vairs nebija par mērķu formulēšanu, bet gan par to konkrētu īstenošanu - citiem vārdiem sakot, par īstas nacionālās kopienas izveidi iekšienē, pārvarot šķiru barjeras, kas bija priekšnoteikums nacionālās brīvības un neatkarības atgūšanai ārēji, Versaļas diktāta pārvarēšanai, visu vāciešu apvienošanai un pietiekamas dzīves telpas iegūšanai. Šim nolūkam valstsvīrs Ādolfs Hitlers bija izstrādājis skaidru un ticamu koncepciju: iekšēji šķiras un slāņi bija jāintegrē vācu tautas gribas kopībā, saskaņojot veco un jauno Vāciju.

Šīs samierināšanās simbols bija "Potsdamas diena", kurā tie vecā laikmeta spēki administrācijā, ekonomikā un reihsvērā, kas tika uzskatīti par nacionāliem "pēc būtības", tika atzīti un nodoti jaunās valsts rīcībā, neskarot viņu varas pozīcijas; vienlaikus strādnieki tika iekaroti sociālās būvniecības projektā. Ārēji bija jāizvairās no izšķirošās ķeizarreiha kļūdas un jānovērš jebkāda divfronta situācija; to bija paredzēts panākt, atsakoties no kolonijām un tās agresīvās pasaules tirdzniecības politikas, ar kuru bija jāvienojas par aliansi ar Angliju; turklāt kā alianses partneri bija jāiegūst Itālija, ar abu alianšu palīdzību jāizolē Francija un jārada iespēja veikt gājienu uz Austrumiem, kas vienlaikus bija paredzēts, lai iznīcinātu boļševismu un iegūtu dzīves telpu Krievijā, kurai bija lemts kļūt par "vācu Indiju". Šī koncepcija bija konsekventa, loģiska un atbilda Vācijas interesēm, kā arī taisnīgas kārtības mērķim Eiropā - šajā procesā nevienam, izņemot boļševistisko Krieviju, nebija ko zaudēt.

Par valstsvīra veikumu nav spriežams pēc tā, vai viss notika tā, kā viņš sākotnēji bija iecerējis, bet arī ne pēc tā, ko viņš patiesībā vēlējās. Ir tikai viens kritērijs - panākumi!

Līdz 1938/39. gadam šie panākumi nepārprotami liecina par valstsvīra Ādolda Hitlera panākumiem! Ja viņš būtu miris 1938/39. gada mijā vai pat kļuvis par atentāta upuri, neviens nešaubītos, ka viņš ir lielākais valstsvīrs Vācijas vēsturē: aptuveni 90 % vācu tautas bija apvienojušies aiz viņa muguras, strādnieku šķira bija kļuvusi par Vācijas nacionālās kopienas lojālāko daļu, Versaļas diktāts bija sagrauts, Austrijas un Sudetu apgabala vācieši bija miermīlīgi atgriezušies mājās Reichā un Vācijas pārākums Centrāleiropā bija nostiprinājies!

Taču pēc sešiem gadiem jaunajam Reicham nācās parakstīt beznosacījumu kapitulāciju, un Vācija zaudēja visu brīvību, vienotību un neatkarību. Galu galā valstsvīrs Ādolfs Hitlers cieta neveiksmi. Mēs to nedrīkstam noklusēt. Arī Ādolfs Hitlers bija cilvēks, arī viņš pieļāva kļūdas. Tāpēc nacionālsociālistu politika šodien nedrīkst izsmelt sevi, kopējot visu, ko fīrers darīja vai gribēja kā valstsvīrs. Jo 1945. gada neveiksme nebija neizbēgams liktenis, bet gan skaidras pieļauto kļūdu sekas:

Iekšpolitikā mēģinājums samierināties ar būtībā reakcionāriem spēkiem, ar veco

varas eliti administrācijā, ekonomikā un vērnahtā vadībā, kā arī revolucionāro nacionālsociālistu likvidēšana, īpaši SA 1934. gada 30. jūnijā, izrādījās dziļi postošs: tieši šie reakcionārie spēki pēc tam sabotēja Vācijas karadarbību Otrā pasaules kara laikā, pastāvīgi nodevīgi un nodevīgi darbojoties pret valsti, un galā tiem bija izšķiroša daļa atbildības par sakāvi!

Tomēr ārpolitikā alianses plānus neizdevās īstenot: Lielbritānija gan cionistu, gan ASV un ASV ietekmē konsekventi virzījās uz jaunu pasaules karu, lai iznīcinātu Vāciju kā spēcīgāko Eiropas lielvaru saskaņā ar savu veco, lai gan novecojušo "spēku līdzsvaru" politiku.

Ne jau Ādolfs Hitlers, bet gan citi nacionālsociālistiskie politiķi, kuru koncepcijas retrospektīvi izrādījās pareizas:

Ernsts Rēms un Georgs Štrasers, divi ievērojamākie 1934. gada 30. jūnija reakcionāro slepkavību sazvērestības upuri! Viņi bija pieprasījuši konsekventu sociālistisku revolūciju, lai likvidētu reakciju un tādējādi izveidotu nacionālsociālistisku pārvaldi un tautsaimniecību, kā arī nacionālsociālistisku revolucionāru armiju - viņi vēlējās kontinentālās Eiropas politiku - apvienošanās ar Franciju un Padomju Savienību, aliansi ar Trešās pasaules atmodošajām tautām un frontes pozīciju pret Britu impēriju, no kuras drupām varēja iegūt dzīves telpu Vācijai. Šis revolucionārais nacionālisms ir mūsu šodienas tradīciju līnija: fronte pret kapitālistiskajiem Rietumiem, līdzsvars ar Padomju Savienību, alianses ar atmodošajām tautām visā pasaulē un patiesas nacionālās kopienas izveide ar dziļas sociālistiskas revolūcijas palīdzību!

Savā pēdējā, detalizētajā politiskajā analīzē, tā sauktajā "Bormaņa diktātā" 1945. gada pavasarī Ādolfs Hitlers vēlreiz sevi parāda kā izcilu valstsvīru, izvērtē neveiksmīgo politiku un aicina atgriezties pie nacionālsociālisma idejas revolucionārajiem izejas punktiem cīņā pret reakciju. Tādējādi mēs godinām valstsvīra mūža darbu, apbrīnojam viņa panākumus, analizējam viņa kļūdas, lai izvairītos no tām nākotnē, atzīstam viņa pēdējās atziņas, bet savā politiskajā darbībā mēs nekopējam pagātni, bet veidojam savu nākotni.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Heute ist die Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 für die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Adolf Hitler vom Morgenrot, Vorkrieg, Vorkrieg und Vorkrieg haben nicht ausgeht, bis kein der gesamte Welt einen hell glühenden Führer Adolf Hitler zu sehen ist.

Alle Nationalisten und sonstige arbeitsfähige Völker und Kampfgemeinschaften sollten sich an der Erhebung unserer neuen Führer. Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vornehmste Gegner ist dem Adolf, der Volkstums - gegen alle weissen Völker (V) - zu kämpfen. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Kampferziehung.

Ob "legal" oder "illegal", ob in "Kampfgemeinschaft" oder in "Bewegung", ob mit Propagandamaterialien weltweit oder auf dem heimischen Boden ist jeder Nationalist verpflichtet, bis zum letzten Nationalisten mit seiner Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Zīņu biļetens
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Jūsu pabeigtie projekti acimredzot ir saistīti ar filozofiju un mākslu.

Lūdzu, raksturojiet savu videokli par šādu tēmu ietekmi politikā.

Mollija: Es joprojām cenšos atjaunināt fotogrāfiju, bet pārsvārtī esmu koncentrējies uz Adolfa Hitlera un cilvēces armiju (www.morningbunsent.com/truth.htm). Šobrīd man ir 21 lappuse, un man vēl ir tik daudz darāmā. Otrā pasaulē kara izpēti ir absolūti informācijas mūsu lauks. Tu meklē informāciju par vienu lietu un atrodi vēl divas lietas, kas jāpēta. Tā ir tāda kā arheoloģija sajūta, kas izrādās apņemta pagātni. Pagātni, kurai visi nevēlētos izvēlēties gaismi. Mēs varam vēlēties pateikties internetam par informācijas un atbilstošiem. Čachu gaitā ir parādījusies izkristīti retas lietas no dažādām vietām

the NEW ORDER
Number 179 (133) Founded 1975 April 26, 2022 (130)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

**NSDAP/AO ir pasaulē lielākais
Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!
Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!